מלך הכפור

הייתה פעם אישה ולה בת אחת ועוד בת חורגת, בתו של בעלה. את הבת שלה היא אהבה ולא חסכה כלום כדי שיהיה לה טוב, אבל היא שנאה את הבת החורגת. היא האשימה אותה תמיד בכל, וכל דבר שזו עשתה לא היה טוב מספיק לאמא חורגת שלה.
כולם ידעו שהבת החורגת שווה את משקלה בזהב. היא הייתה כל כך טובת-לב ולא-אנוכית.
ובכל זאת אמא חורגת שלה גרמה לה צער רב עד שהנערה בכתה ימים שלמים.
האישה הרעה ניסתה להתפטר מהבת החורגת ונדנדה לאביה "שלח אותה מכאן, שלח שעיני לא יראו אותה יותר ושאוזני לא ישמעו את קולה. שלח אותה לשדות ושתהייה שם לבדה.
האב המסכן התחנן והתייפח אך האישה עמדה על שלה והוא לא העז להתנגד. לכן שם את בתו על מזחלת, והוציא אותה לשדות ואפילו לא העז לתת לה שמיכה כדי להתכסות בפני קור. לפני שעזב אותה נשק לה וחזר הביתה מהר כמה שרק אפשר, כדי לא לראות איך היא גוועת בקור.

הנערה המסכנה התיישבה תחת עץ אורן גדול והתחילה לבכות חרישית. פתאום שמעה קול מוזר. זה היה המלך הכפור המקפץ מענף לענף וחורק באצבעותיו. הוא הגיע לעץ שתחתיו ישבה הנערה, התיישב לידה תוך צליל חריקה והביט בפניה היפות.
"הי, נערתי" קרא "את יודעת מי אני? אני מלך הכפור, מלך האפים האדומים."
"תהיה ברוך, מלך גדול" ענתה הבחורה
"האם באת לקחת אותי?"
"האם חם לך, נערתי?" שאל.
"כן חם לי, הו מלך הכפור" ענתה, למרות שכל גופה רעד.
מלך הכפור התכופף מעליה, החריקות של ידיו נעשו חזקות יותר והאוויר כולו דמה

לחצים וסכינים. הוא שאל שוב "נערתי האם חם לך? האם באמת חם לך, יפתי?"
ולמרות שנשימתה כמעט קפאה על שפתיה ענתה "חם לי לגמרי, מלך הכפור."
מלך הכפור חרק שיניו ועיניו נוצצו והרעשים החורקים נעשו חזקים יותר מאי-פעם והוא שאל בשלישית "האם חם לך, נערתי? האם חם לך אהבתי?"
הנערה הייתה קפואה, ושפתיה קשיחות כך שבקושי יכלה לענות "כן, עדיין חם לי מלכי!"
המלך התרשם עמוקות מהתנהגותה המנומסת ומיופיה של הנערה, ומכך שלא מתלוננת כלל וריחם עליה. הוא עטף אותה בפרוות חמות, כיסה בשמיכות, והביא לה תיבה גדולה מלאה תכשיטים נהדרים וכן בגד מהודר, רקום בכסף וזהב. וכשהיא לבשה זאת, נראתה יפה עוד יותר, ואז הוא הושיב אותה לידו במזחלת רתומה בשישה סוסים לבנים והם נסעו לארמונו.
באותו הזמן האם החורגת רצתה לוודא שהנערה כבר מתה מקור. היא התחילה להכין לביבות לסעודת קבורה, ולבעלה אמרה "זקן, לך לשדות, מצא את גופתה של בתך וקבור אותה."
אך בדיוק כשהאיש אמור היה לצאת מהבית כלב קטן שישב תחת השולחן התחיל לנבוח:
"בתו של האב תחיה באושר
בתה של האם תמות עוד הלילה."
"שתוק חיה נבזית" קראה האישה "הנה לך לביבה, אך תגיד:
לבתה של האם יהיה כסף וזהב רב
בתו של האב תמות מרוב קור."
הכלב אכל את הלביבה אבל נבח שוב
"בתו של האב תוכתר בכתר זהב
בתה של האם תמות בתולה."
האישה ניסתה לפתות את הכלב בלביבות ולהפחיד אותו במכות אך הוא חזר כל הזמן על דבריו. ופתאום נפתחה הדלת, וארגז גדול נדחף לדירה ואחריו נכנסה הבת של האיש, יפה וקורנת ולבושה בזהב וכסף נוצצים.
האם החורגת השתוממה ונשתתקה לרגע, אך מיד קראה לבעלה "רתום סוסים למזחלת

וקח את בתי מיד לאותו המקום בו שמת את בתך."
הזקן עשה כך והושיב את הבת של אישתו תחת אותו העץ.
כעבור כמה רגעים עבר שם מלך הכפור ושאל, כשהוא מביט על הצעירה
"האם חם לך, נערתי?"
"איזה טיפש זקן אתה, ששואל שאלות כאלה. אינך רואה שידי כמעט וקפאו?"
מלך הכפור התרגז מאוד מתשובתה והמשיך לחקור אותה, אך שמע ממנה רק מילות גנאי ורוגז. בסוף נגע בה באצבעותיו והיא קפאה למוות.
כשהבת לא חזרה קראה האם לזקן "רתום שוב את סוסך למזחלת והביא את בתי הביתה. אבל תשגיח שלא תתהפך עם ארגז האוצרות."
אלא שהכלב תחת השולחן התחיל שוב לנבוח "בתך קפאה כליל למוות
ותכשיטים לא תקבלי לעולם."

"אל תאמר דברים כאלה!" קראה האישה. הנה לך עוגה ותגיד "בתך תתחתן עם מלך רב עוצמה."

באותו הרגע נפתחה הדלת. האישה רצה לקראת בתה, חיבקה את גופה הקפוא והיא בעצמה קפאה למוות.